

Hoog zijn de klimmuren bij het boulderen niet. Maar de routes zijn des te spectaculairder. Geen tak van klimsport is expressiever. In Eindhoven was de zesde wereldbekerwedstrijd van het seizoen.

Wie de muren het beste leest, die wint

Niels Posthumus
Eindhoven

Sportklimmer Kilian Fischhuber is opgelucht. Hij heeft zaterdagavond in Eindhoven de vijfde wereldbekerwedstrijd Bouldering van het seizoen gewonnen. Op het nippertje. Het publiek op het centrale 18 septemberplein hield de adem in. “Voor de laatste muur had ik maar twee pogingen. De eerste drie muren waren fantastisch gegaan. Maar op die laatste slipte ik weg. Ik moest me bij de tweede poging tot het uiterste concentreren. Bijna had ik het nog weggegeven.”

En dus duurde het lang voordat de Oostenrijkse nummer twee van de wereldranglijst de laatste muur beklom. Eerst kijken, analyseren, de route bepalen, de grepen op de muur laten schoonmaken, handen en voeten insmeren met magnesium. Maar dan toch: optrekken aan twee handen, afzetten met de voet. Pure kracht. Fischhuber slingert zijn lichaam atletisch rond een overhellend stuk van de klimmuur. Hij hangt horizontaal, armen en benen rond de uitstekende grepen geklemd, maar zijn spieren lijken niet te verzuren. Uiteindelijk weet hij met hangen en wurgen beide handen om de bovenste greep te leggen: de titel is binnen.

Boulderen is de meest expressieve en spectaculaire tak van klimsport. Al wordt de discipline gekescherend wel ‘klimmen voor mensen met hoogtevrees’ genoemd. De wanden zijn niet zo hoog, vier meter slechts, maar de daarop uitgezette routes, vol lastige grepen en obstakels, vergen een enorme creativiteit en brute fysieke kracht. Ware acrobatiek is het, zonder dat de klimmers zijn gekerd met touwen.

Zo’n 120 sportklimmers zijn vrijdag pal in het winkelcentrum van Eindhoven aan de start verschenen. “De afgelopen twee jaar organiseerden we het toernooi binnen. Nu wilden we een breder publiek trekken”, legt Ester van Veen van de organisatie uit. Het werkt. Ondanks de wind en regen blijven enkele honderden voorbijgangers staan om een glimp op te vangen van het spektakel op het overdekte klimpodium.

Toch is niet iedereen te spreken over het idee. “Het is een groot risico”, zegt Fischhuber. “Bijna was de regen spelbreker. Ze hebben het met zeilen en drogers goed opge-

De top van vier meter is bereikt bij het ‘klimmen voor mensen met hoogtevrees’.

FOTO KOEN VERHEIJDEN

.....
‘Als het natter was geworden, waren de grepen te glibberig geworden’

Kilian Fischhuber

lost. Maar als het natter was geworden, hadden ze de wedstrijd moeten staken. Dan worden de grepen glibberig.”

Zaterdagmiddag zijn zowel bij de heren als de dames nog twintig klimmers over. Zij dienen tijdens de halve finale opnieuw vier verschillende muren te bedwingen. Het is

de bedoeling dat ze de top bereiken in zo min mogelijk pogingen. Per muur hebben zij maximaal vier minuten de tijd. De zes klimmers die de meeste muren in het minst aantal pogingen hebben ‘getopt’, gaan door naar de finale. Daarin zetten de bouwers voor een derde keer nieuwe routes uit op de aan te passen klimwanden.

De finalisten gaan de tussentijd in isolatie. Ze mogen niet zien wat de bouwers voor hen in petto hebben. Voorafgaand aan de finale mogen ze elke klimmuur twee minuten inspecteren. In die korte tijd moeten ze de optimale route naar de top vormgeven in hun hoofd.

Nederlandse finalisten zijn er niet. Wel haalt Vera Zijlstra de halve fina-

le. Ze eindigt als veertiende. De Japanse Akiyo Noguchi pakt een paar uur later het goud. Zijlstra is sinds de start van het boulderseizoen al in Italië, Slovenië, Oostenrijk, Canada en de Verenigde Staten geweest voor Wereldbekerwedstrijden. In Canada reikte ze tot de tiende plek, haar beste prestatie dit seizoen.

Ooit begon ze als routeklimmer op de hogere indoormuren. Op haar zestiende stapte ze over naar het boulderen, dat sinds kort een Olympische status heeft en vanaf 2020 misschien een heuse discipline zal vormen op de Olympische Spelen. “Het leuke van boulderen is dat je meerdere pogingen hebt, anders dan bij routeklimmen. Doordat het niet in één keer goed hoeft, kunnen

de bouwers de bouldermuren moeilijker en afwisselender maken.”

Vooral het bovenlichaam moet bij klimmen goed getraind zijn, zegt Zijlstra, maar inzicht is minstens zo belangrijk. “In de halve finale hadden we een wand die veel makkelijker bleek als je een stukje afsneed. Veel van ons zagen dat niet, en dan maak je het jezelf dus onnodig moeilijk.”

Je moet een klim vooraf goed inschatten, zegt ook Fischhuber. Toch blijft het een kwestie van snel beslissen tijdens de wedstrijd, benadrukt hij. “Meer dan kracht gaat het om wie de beste oplossing verzint voor de problemen die de bouwers je voorleggen. Wie de muren het beste leest, die wint.”